

Υπάρχουν λίγοι αλλά ισχυροί λόγοι της εκτίμησης που τρέφω προς ένα πρόσωπο. Να βάλω πρώ το σε αυτή την περιορισμένη αλλά γερή λίστα την καλοσύνη του. Την καλοσύνη, έστω, που εκφράζει, αν και είμαι βέβαιος ότι είναι γνήσια. Να προσθέσω τη σταθερή πίστη που τον διακρίνει για όσα θέματα ορίζουν τη ζωή του, την εν γένει ήπια συμπεριφορά και το αρκετά σπάνιο στοιχείο του να μην ακούγεται από τον κύκλο των γνωριμιών του αρνητικό σχόλιο.

Εδώ υπάρχει μια μικρή εξαίρεση, που έχει να κάνει με τα όποια αρνητικά πρόσημα έχουν, από λίγους, τεθεί σε ότι αφορά μια αρκετά παθητική στάση που τηρεί σχετικά με την ίδια του τη ζωή. Αν υποθεθεί δηλαδή ότι το βίος είναι κάστρο, οφείλεις να συστήσεις μια φρουρά για να το προστατέψεις. Μια στοιχειώδη άμυνα, ώστε να μην μπουκάρει ο πάσα εις κανίβαλος, στο περιβόλι της ζωής σου.

Σε πρώτη ανάγνωση, αυτή η συμπεριφορά μεταφράζεται ως δείγμα αυτοπεποίθησης και ισχύος. Σε μια πιο προσεκτική εξέταση ίσως οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι έχει βάλει άλλον καπετάνιο στο δικό του βαπόρι, ο οποίος διαλέγει τη ρότα, τα λιμάνια, τα φορτία και τους ναύλους. Κάτι σαν πειρατεία, που τον απαλλάσσει μεν από τα άγχη της διαχείρισης, που το βαπόρι του ταξιδεύει στα πέλαγα, που έχει πάντα ναύλους, αλλά ο κάπτεν ορίζει τα πάντα. Στο δικό του βαπόρι, στη δική του ζωή.

Σε αρκετές περιπτώσεις, είναι μια ομηρία μια υποταγή, ενώ αχνοφαινεται στο βάθος του ορίζοντα και το σύνδρομο της Στοκχόλμης. Περνάν οι μήνες, τα χρόνια, παγιώνεται αυτή η κατάσταση, έρχονται και αναποδιές, πράγματα που καλό θα ήταν να συμβούν δεν συμβαίνουν, όπως και το αντίστροφο. Στην συνέχεια ήρθαν τα μνημόνια, πλάκωσαν οι κρισάρες, στα καπάκια μας διπλόρωσε η πανδημία, να και η καταραμένη φυσική φθορά. Κάπως έτσι η ιδιότυπη αυτή ομηρία χτίζει ένα αδιέξοδο μπετόν αρμέ, τύφλα να είχε η

γραμμή Μαζινό.

Και αυτό το αδιέξοδο είναι, πολύ στενάχωρο και συχνά εξίσου εκνευριστικό. Όταν μάλιστα, πήγα στην κατοικία αυτού του προσώπου που εκτιμώ, με έκπληξη διαπίστωση ότι το σπιτικό του ήταν στο βάθος ενός αδιέξοδου δρόμου. Αν ήμανα Βουδιστής ή Ινδουιστής θα κάναμε λόγο για Κάρμα. Αλλά επειδή εδώ είναι Βαλκάνια, μιλάμε για σύμπτωση.